

siis wasta ööd otas meest koju tulles, panni kohhe, kui wähhagi hakkas pimmedaks sama, selle akna peale, mis sure merre pole watas, ölli lambi põllema, nõnda et mees kaugele merre pealt jubba sedda walget piddi näggema ja otsekohhe, hiilgawa tulles pole purjetades, kaljude wahhelt läbbi ja kodduse lahhe sisse tulles.

„Summalaga! armas naene! Summal hoidku sind ja perret heas terwises, kunni taggasi tullen!“ ütles Maddis ühhel päwal naese wastu ja andis temmale kät, weikesse padi sisse astudes, misga surema jahhi peale tahtis sõuda, mis emal ankrul peal seisis. „Ma tullen ehk homme jälle taggasi, — liislas ta weel, — agga wõib olla, et ma naddala päwad wiibin ehk kauemine weel. Agga ma tean sedda julgeste, et sa mind igga õhtu otad, olgu et jõuan pea taggasi ehk mitte! Müüd jäme Summalaga!“ Krööt mõistis, mis mehhe sõnna tähendas ja lubbas igga õhtu lambi akna peale põllema panna; ei olnudki mehhele tarwis olnud sedda ennam meele tuletada. — Kana weel seisis Krööt randas ja watas laewa pole, kunni se lahhest wälja läks ja temma walged purjed kaljude tahha ärrakaddusid. Se olli parras süggisene aeg, jubba kui olli möda läinud. Ilmad ollid weel illusad ja kaunis waiksed, agga sel ajal wõis iggapääw, nagu sealt merre wiis on, äkkiselt torm

tõusta ja pea kahju tehha laewale ja innimeestele. Teisel päwal lotis Krööt, et mees piddi tulles ja panni omma lambi akna peale, kui ehha sai kustunud; agga Maddis ei tulnud. Jälle läks pääw möda, o hakkas kätte jõudma; agga ilma asjata olli tulli aina peal põllemas. Neljandal päwal olli ölli lambist ärralõppenud ja Krööt läks enne õhtut, uut ölli aidast toma, miska jälle lampi täita — agga näh! ei krusistki polnud ölli leida. „Küllas Maddis tulles wiist enne pimmedat!“ mõtles temma ja waigistas nõnda omma murred. Dimmeti läks ta weel ueste ja otis kappidest ja kambritest, kas ehk leiaks kuskilt weel ölli tilka. Agga ölli warrandus olli üsna otjas. Dimma holetusse parrast olli ta unustanud, aegsaste ölli osta! se waewas müüd kõige ennamiste temma süddant. Kui pimmedaks sai, tõusis kange tuul, tulest sai torm. Mustad pilwed lendasid taewa al, ei ükski tähhekenne ei tahtnud paista. Krööt näggi sedda murega, agga wimaks ütles ennese wastu õhkamisega: „Misparrast pean ma kartma? tean jo selgeste, Maddis ei lähhä selle kurja ilmaga wälja, waid jääb randa warjule! — egga siis lampi pollekski tarwis, kui sedda ka wõiksin põllema panna!“

Viendama päwal tuul rampis nattuke ärra, agga wasta südda ööd hakkas sedda kangemine